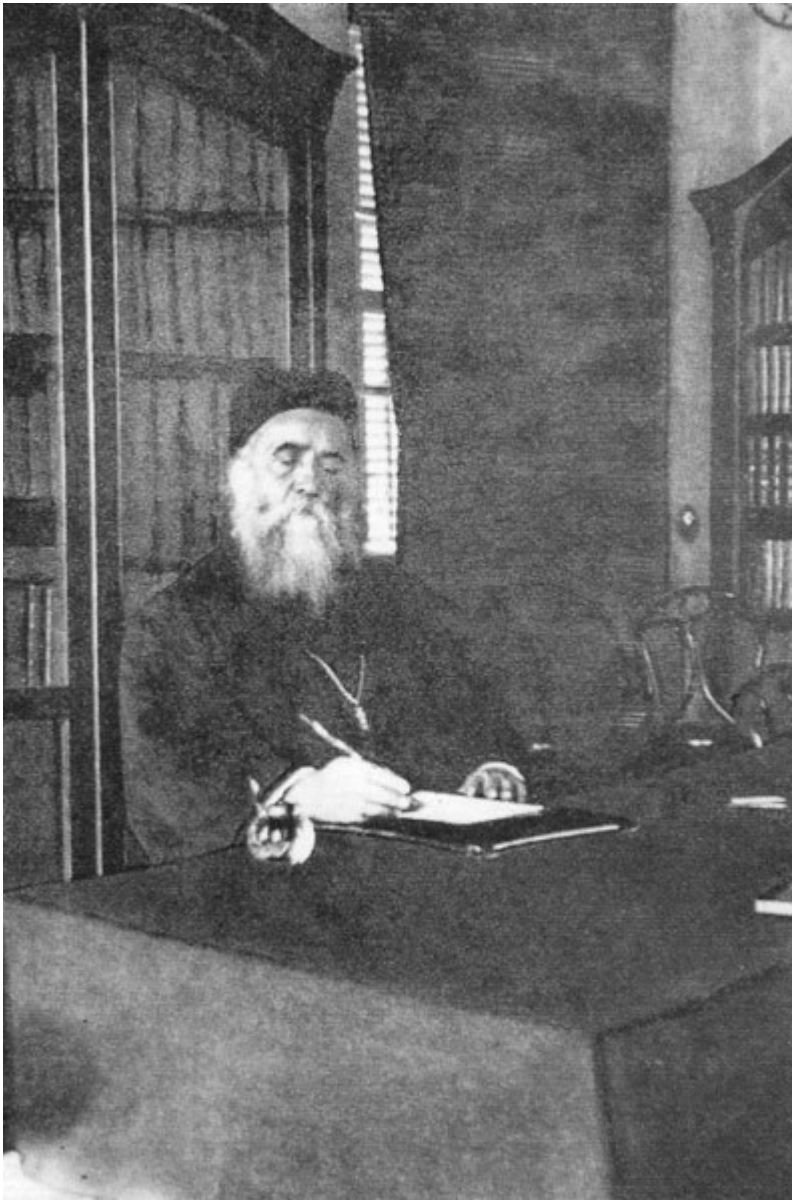


10 Νοεμβρίου 2015

Προσκύνημα του Αγίου Νεκταρίου στο Άγιον Όρος

[Γενικά](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Οδοιπορικά - Προσκυνήματα](#)

Image not found or type unknown



Το καλοκαίρι του 1898 ο Άγιος Νεκτάριος, μητροπολίτης Πενταπόλεως, διωγμένος από τη θέση του στην Αίγυπτο και όντας τότε ύστερα από πολλές ταπεινώσεις και

ταλαιπωρίες, τις οποίες όμως υπέμενε αγόγγυστα και με χριστιανική καρτερία διευθυντής της Ριζαρείου Σχολής, πραγματοποίησε προσκυνηματική επίσκεψη στο Άγιον Όρος, στο οποίο πάντοτε με ιδιαίτερο πόθο προσέβλεπε και στο οποίο, μετά την εκδίωξή του από την Αίγυπτο, σκόπευε να μονάσει.

Στο ιστορικό Πρωτάτο των Καρυών προσκύνησε την εφέστιο του Όρους θαυματουργή εικόνα «Άξιόν εστι», θαύμασε τις περίφημες τοιχογραφίες του Πανσέληνου και χοροστάτησε σε κάποιες ιερές Ακολουθίες, όπου ένιωσε βαθιά την κατάνυξη, που μόνο όσοι έχουν βρεθεί εκεί κατά καιρούς, και μάλιστα όταν είναι πρώτη φορά, έχουν αισθανθεί.

Ως καλόγερος

Στη συνέχεια, φορώντας τον σκούφο και το ταπεινό ράσο του καλόγερου, με χοντρά άρβυλα, και είτε πεζοπορώντας για ώρες, είτε με ζώα που με προθυμία έθεταν στη διάθεσή του οι μοναχοί, είτε με τα πλοιάρια, επεσκέφθη πολλά μοναστήρια, καθίσματα, καλύβες, κελιά, σκήτες και ησυχαστήρια. Θαυμαστής της φύσης καθώς ήταν, μέσα στις μακρές πορείες του στον παρθενικό αυτό τόπο με τα πυκνά δάση, τις υψίκορμες καστανιές και τις οξιές, τα κυπαρίσσια και τα έλατα, στον παραδεισένιο αυτό χώρο με την πλούσια βλάστηση, τα γάργαρα νερά και τα κελαϊδίσματα των πτηνών, με την απέραντη βαθυκύανη θάλασσα να απλώνεται μπροστά στα μάτια του, ένιωσε πίο κοντά στον Δημιουργό.

Στα ιερά καθιδρύματα προσκύνησε Τίμιο Ξύλο, άγια λείψανα μαρτύρων και οσίων, καθώς και θαυματουργικές εικόνες, ενώ στα εικονοστάσια και στους «ιστορημένους» τοίχους των εκκλησιών θαύμασε ταπεινών και ευλαβών αγιογράφων την ένθεη τέχνη. Εκεί γνώρισε και συναναστράφηκε με αγίους μοναχούς, κοινοβιάτες και ασκητές και γεμάτος ταπείνωση, ως ήταν αρχιερέας, μαθήτευσε κατά Χριστόν κοντά τους.

Στις ιερές Ακολουθίες, είτε χοροστατούσε από τον αρχιερατικό Θρόνο, είτε στεκόταν στο ταπεινό στασίδι που το είχαν γυαλίσει με τους τριμμένους αγκώνες τους γενιές μοναχών, είτε γονυπετούσε στα πλακόστρωτα δάπεδα, που τα είχαν βρέξει με τους κρουνούς των δακρύων τους και τα είχαν σφουγγίσει με τις πολυάριθμες στρωτές τους μετάνοιες μοναχοί αιώνων, ακούγοντας να ψάλλονται με θεσπέσιο πραγματικά τρόπο τα διάφορα εκκλησιαστικά μέλη, βλέποντας τους μοναχούς με τα κουκούλια ακίνητους σαν σκιές μέσα στο μισοσκόταδο, μεταφερόταν σε ουράνιους κόσμους.

Προσκυνήματα

Παράλληλα, ως άνθρωπος των γραμμάτων, θαύμασε τα σκευοφυλάκια με τους

αμύθητους θησαυρούς και όσο ο χρόνος του επέτρεπε, μελέτησε και κάποια χειρόγραφα, που τον ενδιέφεραν ιδιαίτερα. Παραθέτουμε ελάχιστα στοιχεία για μερικά συγκεκριμένα προσκυνήματά του:

Στις 6 Αυγούστου, γιορτή της Μεταμόρφωσης του Σωτήρος, βρισκόταν στη Μεγίστη Λαύρα, ενώ στις 15 Αυγούστου, γιορτή της Κοίμησης, λειτούργησε στο μοναστήρι των Ιβήρων, όπου και προσκύνησε τη δεύτερη εφέστιο εικόνα του Αγιωνύμου Όρους, τη φημισμένη θαυματουργό εικόνα της «Πορταίτισσας».

Ενδιάμεσα των Καρυών, της Λαύρας και των Ιβήρων επεσκέφθη τον Μυλοπόταμο, όπου ασκήτευε ο πρ. Οικουμενικός Πατριάρχης Ιωακείμ ο Γ΄, μετά τη πρώτη του πατριαρχία. Αυτό ήταν φυσικό, δεδομένης της φωτεινής προσωπικότητας του μεγάλου εκείνου Πατριάρχη.

Όπως έγραφε ο αείμνηστος π. Γαβριήλ Διονυσιάτης, μοναχός στο Όρος από το 1910, «Ευλογία Θεού διά τον αγιώνυμον τόπον. Η έλευσις του Πατριάρχου ηλέκτρισε τα πλήθη των Ορθοδόξων και παρετηρήθη εξαιρετική συρροή εις αριθμόν και ποιότητα θεοφιλών ψυχών (...). Ουδείς τουλάχιστον των ημετέρων παρέλειψε να διέλθη εκ Μυλοποτάμου, ίνα λάβη εκείθεν συν τη ευλογία και τα ψυχικά εφόδια (...). Οσάκις δε εν Κωνσταντι νουπόλει μετέπειτα εδέχετο αγιορείτας έπιπτε κυριολεκτικώς επί τον τράχηλον αυτών και κατεφίλει αυτούς».

Αποκάλυψη

Στα Κατουνάκια και στην Αδελφότητα των Δανιηλαίων δεν αποκάλυψε την ταυτότητά του, αλλά παρουσιάστηκε σαν άγνωστος απλός μοναχός. Κάποια ώρα, σε έναν περίπατο στα γειτονικά κακοτράχαλα, αλλά αγιασμένα Καρούλια, έγινε η αποκάλυψη. Πρόκειται για τη συγκινητική συνάντησή του με έναν διακριτικό ερημίτη, του οποίου, δυστυχώς δεν διασώθηκε το όνομα και ο οποίος, χωρίς να τον έχει δει, τον αναγνώρισε και επισήμανε την αγιότητά του.

Η επίσκεψη του Αγίου στα Κατουνάκια έγινε απαρχή στενών πνευματικών δεσμών του Αγίου με τον Οίκο των Δανιηλαίων και ειδικότερα με τον Γέροντα Δανιήλ, ο οποίος σε επιστολές του ζώντα τον χαρακτήριζε «αγιώτατον, διάσημον, Αρχιερέα κοιμώντα ταις αρεταίς και τοις παλαιοίς Αγίοις Πατράσιν εφάμιλλον (...) Μέγαν της Εκκλησίας Πατέρα (...) διορατικώτατον Πατέρα».

Στην Αγία Άννα συναντήθηκε με αγιασμένους ανθρώπους, όπως τον «αγιώτατον και ασκητικώτατον» επίσκοπο πρώην Μετρ ν Δοσίθεο, τον χαρισματικό παπα-Μηνά τον Μαυροβούνιο και τον ταπεινό και διακριτικό μοναχό Ιωάσαφ, με τον οποίο μάλιστα διατηρούσε κατόπιν συχνή αλληλογραφία.

Σε ένα γράμμα του Αγίου από την επικοινωνία αυτή, γίνεται μία «θαυμάσια αναλυτική σύγκριση μεταξύ της αξίας ενός αρχιερέως ως αξιώματος και ενός μοναχού εναρέτου» (Θεόκλητος Διονυσιάτης).

Στη Σιμωνόπετρα

Στη Σιμωνόπετρα έμεινε ζωντανή η ανάμνηση της επίσκεψής του στο γηροκομείο της, ενώ ιδιαίτερος παρέμεινε ο πνευματικός σύνδεσμος με τον Άγιο του Ιερωνύμου του Σιμωνοπετρίτη. Ο νεαρός τότε μοναχός εντυπωσιάστηκε πολύ και όταν κατά καιρούς κατέβαινε στην Αθήνα και στο Μετόχι της Ανάληψης στον Βύρωνα, πήγαινε και ως την Αίγινα για να πάρει την ευλογία του και αργότερα, τον Οκτώβριο του 1920, του συμπαραστάθηκε στη νοσηλεία του στο Αρεταίειο νοσοκομείο.

Τότε ο Άγιος του εξομολογήθηκε τον μύχιο πόθο του: Άν ο Θεός μου δώσει την υγείαν μου, θα ξαναέλθω εις Άγιον Όρος».

Εγκαταλείποντας το Άγιον Όρος ο Πενταπόλεως Νεκτάριος έφυγε ευχαριστημένος, πνευματικά ωφελημένος και, οπωσδήποτε, η βιωτή των Αγιορειτών πατέρων τον βοήθησε στη διοργάνωση του μοναστηριού του στην Αίγινα. Είχε πάει με καλή προαίρεση, γι' αυτό μπόρεσε και είδε όσα θαυμάσια έπρεπε να δει.

Σοφοκλής Δημητρακόπουλος

Πηγή: nektarios.gr